דמם נשפך בחוצות פאריס, הם נגררים לכלא בברייטניה

ומוחרמים באמריקה – האינטרנציונל של האנשים ההגונים

מאת **אורי אבנרי**

ד סיפרת המפורסמת, שדיוקנה ידוע לכל צופה טלביזיה, לבשה את מעילון־הפרווה שלה, נעלה את נעלי ספורט־החורף המרופדות, ואמרה לנו „או ריתאר!"

לא שאלנו לאן היא טסה במכוניתה. ידענו.

אותה שעה עצמה נהרו לשם כולם — במכוניותיהם, במוניות, במטרו, באוטובוס. סופרים צעירים ומהוּאים ידועי־שם, ז'אן־פול סארטר וסימון דה־בובואר, שחקני קולנוע המוכרים לכל ילד בשיקאגו ובתל־אביב, פרופסורים ועסקני־ציבור, חברי פרלמנט וחברי עיריות.

בישראל אפשר לכנס ציבור זוהר כזה רק במקום אחד — בהצגת־בכורה בהיכל התרבות.

אולם בפאריס, ביום השלישי האחרון, מילאו אישים אלה תפקיד חברתי שונה לגמרי. הם הלכו להפגין.

ולא בהפגנה הגונה, מסודרת, במעמד נשיא המדינה, כדי להקשיב בנימוס לנאומים נמלצים.

אלא בהפגנה אסורה. הפגנה אשר נגדה גוייסו מיטב כוחות הבטחון. הפגנה אשר נאמר עליה מראש: „זה יהיה רצח!"

כן — זה אפשרי. אולי לא בתל־אביב. גם לא בניו־יורק. כאן, בפאריס — כן.

★ ★ ★

יד האנארכיה המאורגנת

ש עת האפס היתה אחת־שמונה־שלוש־אפס. יצאנו — שלושה עיתונאים ישראליים — מבעוד מועד. רצינו לראות את ההכנות. לקחנו טאקסי, אמרנו לנהג: „פלאס דה־לה־באסטי." ההפגנה נועדה להתכנס במקום שם עמדה פעם הבאסטיליה.

לכאורה, לא היה מובן מדוע צריך להיות „רצח". ההפגנה לא נועדה לקומם את העם נגד הממשלה. להיפך. היא נועדה להילחם באוייבי הממשלה — במחתרת הרצח הפאשיסטית הקיצונית, האו־אה־אס. הארגונים שקראו להפגנה — האגודות המקצועיות, מפלגות השמאל (כולל הקומוניסטים), ארגוני הסטודנטים, ותיקי־המלחמה וגם לוחמי־המחתרת היהודיים — קבעו מראש את הסיסמה: „נגד האו־אה־אס ובעד שלום באלג'יריה."

זוהי בדיוק המדיניות המוצהרת של הממשלה. ניתן היה להניח כי הממשלה תתמוך בהפגנה בכל לב.

אולם בפאריס איש לא הניח זאת. כי בפאריס יודעים הכל את אשר עדיין אינו ידוע בשום מקום אחר: כי בצרפת יש אנארכיה מאורגנת.

יהיה רצח!

שני מפגינים נפלו. נערה בורחת, שוטר מכה פועל ברובה

די צורכו בארצות אחרות: בצרפת אין ממשלה.

בצרפת יש גשיא גבוה־גבוה, שאיש אינו נשמע להוראותיו, ואשר השלטונות מחבלים בגלוי במדיניותו. בצרפת יש ממשלה, אשר כל אחד משריה עושה בתחומו ככל העולה על רוחו, ואשר כמה מחבריה (ואולי גם ראש־הממשלה) מתנכלים לקו הנשיא. בצרפת יש תנועה פאשיסטית אדירה, השולטת בצבא, במשטרה ובכל מוסדות הבטחון האחרים.

בצרפת יש אנארכיה מאורגנת.

ובאנארכיה זו יש הגיון, והגיון זה הוא שהטביע את חותמו על יום זה. האו־אה־אס רוצה להפיל את דה־גול ולהשליט דיקטטורה פאשיסטית־צבאית, או לפחות להושיב ממשלת־בובות ימנית שתיתן לאו־אה־אס יד חופשית לצאת למלחמת־התאבדות באלג'יריה. דה־גול רוצה ללחום באו־אה־אס, אבל דה־גול אינו שולט במכשירי־הבטחון. כדי לרכוש את לבם, אפילו במידה שתאפשר לו להישאר למראית עין בשלטון, עליו להוכיח כי הוא לוחם בשמאל. לכן הוא שולח את שוטריו לרוצץ את גולגלות המפגינים הדוגלים בקו שלו.

★ ★ ★

עשרים אלף אלות

ב הג המונית נעצר. טען שאינו יכול להמשיך מפאת עומס התנועה. ירדנו בלי להתווכח. אין טעם להתווכח עם הפחד.

כמה עשרות פסיעות ואנו בשדרת בומארשה. כאן נתגלה לעינינו המחזה שרבבות אחרים נתקלו בו באותו רגע, בעשרות הצטלבויות אחרות.

לפנינו, לכל רוחב הרחוב, שכם אל שכם, עמד מחסום חי — שרשרת שוטרים.

מי שבילה את נעוריו בארץ־ישראל של המנדאט, יודע להבחין בין שוטר לשוטר. די לו להעיף מבט אחד בקבוצה של שוטרים, כדי לקבוע את תחזית מזג־האויר: כן, יהיה רצח.

הם חבשו קסדות־פלדה והחזיקו אלות. לידם עמדה מכונית־אסירים שחורה גדולה, מוכנה לקלוט. הם עמדו בשורה, שוחחו ביניהם. הבעת פניהם לא היתה זועמת או נרגזת. הם פשוט באו לבצע ג'וב מקצועי. והג'וב שלהם הוא, במקרה, לרוצץ גולגלות.

הכיתור הוא הרבה יותר מקיף מכפי שציפינו. זהו מעגל של קילומטרים רבים, מסביב לשטח־ההפגנה המיועד. בערב, כשהשודינו את הרשמים, סימנו על המפה את כל המחסומים שנתקלנו בהם. היה זה אזור ענק, כמעט בגודל של תל־אביב כולה: מכיכר הרפובליקה בצפון ועד לשדרת סן־מישל מעבר לנהר, בדרום. ממבואות כיכר הבאסטיליה במזרח ועד לשדרת סבסטופול במערב.

אין זו טבעת אחת. החסימה מאורגנת לעומק. בתוך המעגל, כל פניה חשובה חסומה. מי שמנסה לעבור את המעגל מצד אחד לשני, נתקל בדרכו לפחות בעשר חסימות פנימיות.

יחד עם כוחות־העתודה המרוכזים, בלי ספק, בכמה נקודות אסטרטגיות, מצטרף מספר השוטרים לכוח אדיר. חשבון גס על גבי הנייר, תוך הסתכלות במפה, מגלה שפועלים כאן עשרים אלף שוטרים.

עשרים אלף אלות, המתניעות ל־

שעה 7.30 – השוטרים מכים ללא אבחנה בכתות הרובים באזרחים הנתקלים בדרכם